

Foredrag.

Missionsfejre paa Ny-Zeeland, holdt paa Dana College Fredag den 3. April af en Student.

(Sluttet.)

Men Gud havde ogsaa andre Veje, hvorigennem han indbredte sit Ord. Det traf at en Hvalffisfangter ankom til den sydlige Del af den nordlige O. En Hovding, Nukuaata, kom ombord med 20 af sine Folk for at drive Handel. Da Bunden om Ratten slog om, benyttede Skipperen sig deraf og sejlede afsted, med de 21 Mand ombord. Disse fattede i Land i den nordlige Del af Pen, og Missionærerne lovede at befordre dem hjem med Missionskuffet. Paa Grund af Uvejre blev det umuligt for dem at sejle syd paa, og de fremmede maatte overvinde hos de Skrillene. Missionærerne benyttede sig heraf og underviste deres Gæster i Vinterens Løb. Efter at de havde ført dem hjem, hørte de intet fra dem i tre Maaned. I Aaret 1839 bragte en Hovding det Budskab med fra Eyden: de Indfødte der var blevne Skrillene, helligholdt Sondag og forsamlede sig til Gudsstjeneste. Nu var der ingen Tid at spilde. 29 embedte blev sendt beredt som Lærere, to Missionærer fulgte efter, og de traf 4000 Ny-Zeelandere, der allerede var færdige til at tage imod Evangeliet. I 1849 talte man i den Egn 3000 Kommunikanter foruden dem, som endnu modtog Undervisning.

Overalt voffede Raadshvergen i de Vildes Hjertes. En tidlig Morgenfund kom en Hovding til en ung Indfødt, som snart skulde modtage Raaben. „Du maa fortælle mig lidt om de Ting om Gud, det har jeg nødtig at høre!“ sagde han. Saa maatte Unglingen sige godt han kunde behjære hans Spørgsmaal, og den samme Hovding, som tidligere havde raabt til sin Tjener: „Jeg er fulsten for et Menneske, gaa hen og slag mig en Slave“, han sagde i 1839: „Stunde jeg saa en Missionær, vilde jeg opgibe Krigen og tjene Gud med mit Folk.“ Selv mange Krigsfanger samlede sig i Missions-skolerne Kundskab, som de, naar de blev frie, tog med sig hjem, hvor de overalt hilfdes velkomne som Lærere, saa at Missionærerne, naar de senere kom til disse Egne og begyndte at forkynde Folket Jæfrens Sandheder, til deres Forundring modtoges med disse Ord: „Alt dette ved vi allerede.“

Den første Forandring, som paa-

fulgte, var den almindelige Indførelse af Sondag. Snart skrev Missionær Jate hjem til England: „Svor mange lykkelige Søndage har jeg ikke allerede tilbragt paa min Station Waimata, hvor fryder sig ikke hele min Sjæl, naar jeg ser dette endnu for kort Tid siden saa forvildede Folk vandre saa fornøjet til Guds Hus! . . . I vilde glæde eder, naar I saa vor lille Kirke fuld af brungule og renlige Klædte Zboere, og hvorledes de nu begynder at fatte Sandheden, som hidtil var dem duntel.“

Missionærerne blev ogsaa snart afstjaffet, hvorved der blev gjort Ende paa de blodige Slagsmaal, der ødelagde Familielivet, tilligemed de forfærdelige Børnemord. De blodige Krige, og fremfor alt den forfærdelige Skik at æde Mennesker, ophørte. „I Sandhed“, skrev en Missionær i 1840, „den, som har set Ny Zealand i dets tidligere Tilstand kan ikke fatte dets nuværende Tilstand højt nok. Forhen var høje Skatværf, lukkede Døre udbødninge; nu er vore Døre aabne Dag og Nat. Forhen blev Mennesker myrdede for vore Sjæle, Skibe plyndrede, vi selv truede, og enhver rejse var i Fare; nu kan Europæerne trygt og uden Fare nedfætte sig overalt. Stændige Danse og andre Afstjaffigheder saa vi, saa ofte vi besøgte Indbyggerne; nu ser man skapeller i alle Landsbyer, kristelige Menigheder blomstrer op, og Gudsstjeneste og Skoler bliver regelmæssigt besøgte.“

Saa snart Missionærerne havde faaet indarbejdet en Ord og sat Ny Zeelands Sprog i faste Regler, skred de til Overførelsen af den hellige Skrift. Allerede 1832 kunde de udgive Matthæus' Evangelium og en Salmebøge, samt den Engelse Kirkes Katekismus og Bønnebog. Zboernes Glæde derved var meget stor; de var villige til at give alt, hvad de havde, for en saadan Bog; en Hovding gjorde en Mejsje paa tre Uger for at faa et Ny Testament, en anden Hovding bad i et Brev om et saadant med de Ord: „Giv mig en Blikt, hvormed jeg kan styde den onde Mand ihjel.“ For bedre at kunne tilfredsstille Kravet paa Guds Ord, besluttedes det 1834 at faa en egen Bogtrykkerpresse til Ny Zealand. Den blev bragt i Land d. 3. Januar 1835. Zboerne dansede med jule-Nubetræer i Havlandet, da det vadedes dem, at Presjen var ankommen. Bogtrykkeren, der fulgte med Mastinen, fortæller saaledes: „Da vi kom i Land paa Stranden, strakte de fra alle Sider Hænderne ud mod os med det glade Udbrud: Ma pa i, Ma i h a n o e, d. e. meget gode Missionærer . . . De dansede, de streg, de slog Kolbøtter i Sandet og lod Glædens vildeste Udgyldelser frit Løb.“

For at give de Indfødte, blandt hvilke Missionærerne arbejdede, Lejlighed til at udtale deres Hjertes Følelser, lod navnlig Missionær Jate dem fra Tid til anden skrive Breve til ham. Jeg skal give en Overførelse af et af disse Breve, en Skrivelse fra Hongi, en gift Zboer:

Hør paa mine Tanker Hr. Jate. Jeg søger et Hjerte for Guds gode Ting, jeg har med mine Dren hørt hans søde Ord, men jeg er ikke i Stand til at gøre mig selv til hans Barn, thi jeg har endnu meget at kæmpe med Synden. Vi har alle hørt hans glade Budskab af hans Bog. Det er gode, naadige, kostelige Ord; de er Vidner om den hellige Mand, som vil føre Menneskets Mand. Naar de bor i min Sjæl, saa vaagner midt om Ratten Glæden op med mig, og jeg maa altid tænke paa Eder. Hvad tænker I vel om os? I siger: det maa smerte os, at ogsaa vi har ved vore Synder forstjælet Livets Herre, Guds Søn, vor Forsøjer Jesus Kristus. Denne Smerte har jeg alt længe følt, og jeg føler den nu, fordi ogsaa jeg har følt ham hans Blod. Og derfor er nu mit Hjerte meget stort, thi jeg ønskede gerne at være en af hans dødt. Men jeg er endnu meget stolt og taler ofte i mig: Ej, hvad kommer Guds Ting dig ved? Du er kun en Ny Zeelander! Det er godt for de hvide lærde Folk, men ikke for os. Jeg er en af dem, som gerne vil tjene Gud. Der sidder

jeg nu og ønsker at blive døbt af Eder. Jeg, Eders gamle Mejsjefælle i Vaaden, som for' til Mangihu.

Hong i.

Det maa have glædet den gamle Samuel Marsden, da han i 1838 i sit 73de Aar for sidste Gang besøgte Ny Zealand, at se de rige Frugter af det Arbejde, han havde begyndt 21 Aar i Forvejen. I 1844 prædikede i den Engelse Kirkes Missionsstjeneste paa 24 Stationer 30 europæiske Missionærer og 328 indfødtes Lærere til 35,000 Skrillene, og i Methodisternes Mission arbejdede 17 europæiske Missionærer og 393 indfødte Lærere paa 14 Hovestationer.

Men det saa ikke altid saa glimrende ud for Missionærerne. Først manglede det ikke paa flere blodige Krige. I 1837 blev alle de sydlige Stationer ødelagte ved en Krig, der fernede alle de gamle Ræfelsesstrin. Men da Marsden for sidste Gang besøgte Pen, fik han Lejlighed til ved utrættelig Zver at genoprette Fred mellem Stammerne. I Aaret 1843 udbrød der Krig mellem Europæerne og Ny Zeelanderne. Vel holdt en kriten Hovding det Ny Testament for Europæernes Sjæle og raabte: „Jør ikke Krig! Jør ikke Krig! Denne Bog siger, det er uret at jøre Krig! Missionærerne har gjort Landet godt, gør det ikke ondt igen!“ Det kom dog til et blodigt Sammenstød, hvorved 19 Europæere faldt, og hele Stammen blev adfjærdt, saa Missionen maatte opgives iblandt dem.

En stor Hindring for Missionærerne var de indværende Europæere, der ikke gjorde deres Kristendavn nogen Væ, men tværtimod gjorde alt, hvad de kunde for at hindre Missionen, der var i Vejen for deres egne selviste Planer. De oprettede Brandevinsboder. De Indfødte blev bedragne og bedrog igen. Europæernes Hænsel og Uretfærdighed fremkaldte ofte Stridigheder og Mordsudgyldelse, og deres Laster og Udværelser, deres Uldelighed og Foragt for Guds Ord, deres Zjendfærd mod Missionærerne blev til Forargelse for Ny-Zeelanderne. Men siden 46 af Ny-Zeelands Hovdinge i 1840 gav England Overherredømmet over Pen, er der blevet sørgt bedre for Orden og Beskyttelse af de indfødte og Missionærerne.

De tranfkatoliske Missionærer har ogsaa gjort den evangeliske Mission megen Skade. I 1837 trængte de sig ind paa Pen, og tillod sig mange fjendtlige Ræfespil mod de protestantiske Missionærer. De søgte at lotte de omvendte over til den katoliske Kirke og gøre det let for Zboingerne at blive Skrillene. Den romerske Biskop fortalte de hedenste Ny-Zeelanderne, at de godt kunde fortsætte deres hedenste Nationaldansk, naar de blot vilde bede til Zomiru Marie, og forskrede dem, at de engelse Missionærers Bog var fjaalen fra hans Kirke, og at Missionærerne blot var Forsløbere for de kolonijter, der myrdede Folket. Dog gjorde disse Kristi Niges Zjendfærd ikke for Lykke; de havde deres frygtelige Modstandere i de mange Tusinder af Rytstamentar, Missionærerne havde spredt over Pen. I 1872 erklærede den romersk-katoliske Biskop Croote paa Ny-Zeeland, at der ikke længere eksisterede nogen romersk-katolisk Mission paa Pen.

Trods alt er dog Arbejdet gaaet stadig fremad. Det har vist sig som altid, at Herren er ved at føre sit Nige frem til Sejr. Der findes endnu ca. 3000 Hovdinge paa Ny Zealand. Næsten af de 43,000 Maerier, der i 1896 fandtes paa Pen, slutter sig til Kristendommen.

Saaledes har Herren aabenbart sin store Naade og Barmhertighed for Ny-Zeelanderne. Maa den Dag snart komme, da alle Zebningelænde bjer sig for Korjets Magt.

En Kærlighedshistorie.

(„Sjennet“.)

Han kom til Washington, netop medens Foraaret aandede held sin Lykke af Blomsterduft og Sol over Landet, saa rigt, som var det fra selve Japan, at Dufftræmmene blev førte. Han kom fra sit rigt hjem, en fornem Mands Søn, med sit befædne Væsen, med sit Præg af

Japans ældgamle, fornemme Skultur, med Lærer, Husshovmejer og to Tjenere, saa omhyggelig med sin engelse ldtale, meget høst, meget uforsjyrelig, med alle sine Drømme halvvaagne og unge — saa ganske Zapaner.

Da han havde Anbeflingsbrev til de fineste Huse i Washington, blev han snart en yndet Gæst hos alt, hvad der kaldte sig fornemt Selskab. Hans rige, fremmede Dragt og mørke Zjne gjorde ham interessant for kvinderne, og Mændene saa den vordende indflydelsesrige Diplomat i ham.

Veftjettet og jævnet blev hans Vej da fra alle Sider, men én Ting kunde hverken Venner eller Nigdom beskytte ham imod. — Njst fra to Rigesjone, der var blaa som sødve de Viol, der han snart lærte at lægge for deres Ejerindes Jod.

Elinor Almy var saa forfællig fra alt, hvad Mr. Baunatomo hidtil havde anset for Idealt af kvindeligt Stønhed! Hendes Væsen og Karakter, hendes Udveende og Tale, hendes Dragt og Opdragelse, — i intet gensandt han sit eget Lands kvinder, men i alt beruise og fortryllende hun hans trofaldige Zapanerhjerter.

Og han tænkte slet ikke paa at sige fra denne Flamme, som hendes blaa Zjne havde tændt hos ham, den allerførste Gang de mødtes! Hans Fader havde ønsket, at han skulde rejse en Tur gennem Amerika, men selv den sønlige Udygdighed forsvandt og blev glemt i Elinors Nærhed. Man skulde tro, at den Støtsengel, der vaager over Z Japans Værn ude i det Fremmede, maatte have glemt at passe paa Mr. Baunatomo, saa fuldstændigt og hjælpeløst var han givn i Elinor Almys Magt.

Da gamle Mr. Almy havde en ganske lidenfabelig Forkærlighed for alt, hvad der var eforst, modtog han vor unge Zapaner med aabne Arme, og snart blev det til, at Mr. Baunatomo indtog næsten alle sine Maaltider i Almys Hus. Han hørte i Automobil med Elinor om Eftermiddagen og bragte hende hjem til Five-o'clock-Te. Han spillede Ping-Pong med hende og raabte sit „Ping“ til hende med en henrykt Livlighed, som ejede det lille Ord Alverdens hemmelige Herlighed for ham. Og hele Ziden Vlog og bankedg hans lille Zapanerhjerter i en voldsom Lykke; ikke saa imertellig, som den første Gang, han saa hende, men lige saa jaligt og uden Dvøser.

Elinor Almy var ikke uvidende om den Revolution, der var foregaaet med Mr. Baunatomos Hjerte, men hun havde for lang Tid siden stænket sit eget til Zjntnant Richard Powers, som for Ziden var stationeret i Yokohama, og naar hun var mere end almindelig venlig mod vor Zapaner, saa kom det af, at hans japaniske Ræværelse syntes hende at gøre de forjærdelige lange Mile mellem Washington og Yokohama mindre uendelige.

Dette ægte kvindelige Regnejstykke kunde Mr. Baunatomo naturligvis ikke fortaale, og fandt at sige faldt aldrig den fjerneste Skugge af en saadan Tanke ham ind. Han aabnede sin sit Hjerte og sin Sjæl under hendes Smil, som en af de skønne kirsebærrøde Blomster i hans Zjemland vilde aabne sig for Solens Glans og Varme, — saa lykkelig, at hverken hans eget billedrige Sprog eller det fremmede og vanfællige Engelse nogen Sinde kunde udtrykke den lidenfabelige Jubel, han — — —

Zjlene i Mr. Benedicts Selskabsale skinnede paa en Forjamling, hvis rige og livlige Dragter og glimrende Smykker spiller mellem hverandre som broget Mosaik. De skinnede ogsaa nok saa muntert paa Mr. Baunatomo, som godt forklædt i sin Zapaner-Dragt af Profade og Guld, efter hans fornemme Rang, spaserede rundt mellem de andre Rævæls-gæster, glad i sit Hjerte, let til Mode og taknemlig mod Tilværelsen. Livet var rosenrødt, og Washington var et Zeland, syntes han, medens han nysgerrig gled rundt mellem Gæsternes brogede Skarer. Men han søgte særlig en enkelt mellem de mange, og til sidst fandt han, held inde i en Krog i Musikværelset, under en Palme, der fsggede for Z-

jenes alt stærke Glans, paa en lav Sofa ved Siden af en magtig skruet med gyldne Skrynthemer — Elinor Almy! — —

Der kan komme Zjeblikke i ens Liv, hvor Musik og Glæde og Munterhed og alt, hvad Verden kan stænke af Zornøjelser, Zjender bort og bliver til intet i Sammenligning med den Kendsgerning, at det Menneske, vi elsker højest paa Zorden, er langt, langt borte fra os, og at vor Længsel kan ikke føre ham nærmere, og ingen kan bringe os det mindste Zrug af Trost, fordi vi længes saa meget. Og disse Zider kan komme, naar der er eller muntrest udenom os, og da er der intet andet at gøre end at søge bort fra det altfammen og saa Lov til at længes i Fred.

Saadant et Zjeblik var just kommet for Elinor Almy. Et eneste Minutts Samvær med Dick Powers syntes hende at være værd at give i Bytte for Alverdens Herlighed, og hver enkelt af de Tusinder af Mile, der laa mellem Yokohama og disse høje Selskabsale, syntes hende at blive endnu tre Gange saa lang og at spotte hende.

Sun havde sendt sin Zedjager bort — for naar man høre længes efter en høj, rolig Mand i blaa Uniform, saa er en tyk og munter Zorador i Silke slet ikke til at udholde. „Na“, sagde Mr. Baunatomo og traadte hen til hende, ulskelig over Utrykket i hendes Ansigt. „De maa ikke være bedrøvet!“

Elinor saa op paa ham, og det var, som om hans brogede og straalende lille Stikkelse bragte hende Ud fra et straalende og broget, meget fjert Land, hvor hendes Tanker nylig havde været. „Nej“, sagde hun og jmilede, „jeg var ikke bedrøvet; jeg tænkte blot.“

Mr. Baunatomo straalende. Naar blot hans Engel ikke var bedrøvet, saa var alt, som det skulde være paa denne skønne Zord. „Det maa være skønne Tanker“, sagde han, „Tanter saa skønne som de skønneste kirsebærbloster. Kunde ikke den mindste af disse Tankeblomster være til mig?“

Han rystede over sin egen Dristighed, men det var, som om en Magt, stærkere end han selv, skød ham altid nærmere hen mod den Flamme, hvis Glans for ham overgik haade Solens og Stjernernes Pragt. Elinor jmilede venligt til ham. „Jeg tænker ofte paa Dem, Mr. Baunatomo“, sagde hun. „Vi vil alle sammen blive bedrøvede, naar De igen rejser tilbage til Japan.“

„Men jeg vil aldrig mere rejse tilbage til Japan, uden — —“, begyndte Mr. Baunatomo. Og nu fulgte en kærlighedsberklæring, saa brandende og om, som kun en stor Videnfab kan forme den. Han ifilddrede sit Zjemland, sin Zaders skønne Slot, hvorledes hendes Jod skulde træde paa Silke, og Blomsternes straalende for alle hendes Zeje, og hans kærlighed skulde gøre Verden til et Zeland for hende.

Hun prøvede paa at stande ham. Smilet var veget fra hendes Ansigt, og hun lagde sin Haand hurtigt paa hans Arm. „Ma nej, nej, Mr. Baunatomo, De maa ikke sige det. Jeg troede, De vidste, — at alle vidste — at jeg snart skal giftes med Zjntnant Powers.“

Ujst døde bort af Mr. Baunatomos Zjne — for at give Plads for den Sorg, der fulgte dem. „Den jamme Zjntnant Powers, som jeg mødte paa det store Krigsfæst i Yokohama?“ spurgte han. Elinor nikkede.

Et Zjeblik faldt vor lille Zapaner sammen, saa hjælpeløs, som var han selv en af sine ælfede kirsebærbloster, der lagdes øde af Stormen, men pludselig rettede han sig, og med en Nidderlighed, der kan findes overalt, saa vel i Japan som i Amerika, sagde han bestemt: „Har gjort et lykkeligt, et fortrylligt Valg. Zjntnant Powers er et af de mest udmærkede Mennesker, jeg har truffet.“

Hans Ord bragte Smilet tilbage til Elinors Læber, men et Smil, der fved igennem Mr. Baunatomo.

Alabastine
THE ONLY
Sanitary
Durable
WALL COATING

I stort Pulver, færdig til Brug ved Blanding med koldt Vand, fuld Brugsanvisning paa hver Pakke, paaført med en almindelig 7 Tommers flad Vægborste — enhver kan blande og paaføre det.

Køb kun Alabastine i det foreskrevne Pakker, mærket Alabastine, i fire rige Fjølse-Shutteringer som IKKE FALMER eller skifter Farve; ligesledes hvide. En Pakke dækker fra 300 til 400 Kvadrattod paa en Væg.

Alabastine beskytter Sindheden og Zjor Hjemmet og Væggene sanitere og sunde. Sælges i Maler- og Isenkram-Butikker, Apotheker og Kjøbmandsforretninger. Send os i Dag et 10 Primærker for Prøvekort: Vink om Dekoration, Prøver af Loft- og Vægge-Mønstre og Navnet paa den nærmeste Handlere.

ALABASTINE CO.
Grand Rapids, Mich. New York City.

svarede hun hurtigt „det gør mig saa ondt, saa ondt.“

„Det gør ogsaa mig ondt“, sagde Mr. Baunatomo barnligt. Men saa tilføjede han hastigt: „Nej, det gør mig ikke ondt! Jeg er glad, og jeg vil altid være glad over, at jeg har faaet Lov til at vise Dem den første Væ, en Mand kan vise en Kvinde, ved at sige Dem, at jeg elsker Dem.“

Da Elinors Zoreador kom tilbage, fandt han hende alene, paa sin lave Sofa under Palmen, som han havde forladt hende, medens Militærmusiken stadig klang i det fjerneste. Men udenfor i den store, blomsterfulgte Vestibule, stod en lille, rigt klædt Zapaner og jagttog den skønne Brimmel af Lys og Farver, som pludselig havde tabt af Glans for ham.

WANTED — Responsible and ambitious young man or woman to learn the watchmaking and engraving trade. After 4 months will pay \$15.00 per week. Better than shorthand or bookkeeping, because hours are shorter, opportunities greater and wages better. Board earned while learning. Railroad fare paid.

DUBUQUE ENGRAVING CO.,
Dubuque, Iowa.

Hemmeligheden ved
**EN SKØN
Ansigtssfarve**
meddeles nu
FRIT

Hvilken Skønhed er ønskeligere end en yndig Ansigtssfarve og elegante Juveler. EN LEJLIGHED FOR ENHVER KVINDE TIL AT OPNAÅ BEGGE, for en begrænset Tid.

Anvisning og Opskrift for at opnaa en fejlrig Ansigtssfarve er en Hemmelighed, som længe har været beovogtet af Østlændinger og Grækere.

Dette opnaaede vi efter flere Aars Arbejde og stort Udlaag. Det er den Metode, som bruges af de færgeste og smukkeste Kvinder i Europa.

Hundreder af amerikanske Kvinder, som nu bruger det, har udtrykt deres Behag og Tilfredshed.

Denne Hemmelighed er let at forstaa og nem at følge, og det vil spare Dem for Udlaag til „cream“, Sminkevand og Bleg, give Dem en smuk Ansigtssfarve for bestandig og frier Huden fra Blegner, daarlige Kulør etc. Det er alene værd mange Gange den Pris, vi beder Dem om at sende for en Diamantring af nyeste „design“.

Vi sælger Dem Ringen for kun lidt mere, end den koster at fabricere. — Prisen er mindre end Halvdelen af, hvad andre tager. Opskriften gives frit med Ringen.

Det er en ægte „rose cut“ Diamantring med gnistrende Glans, absolut garanteret, meget fin, formet som en „Belcher“ med „Tiffany Setting“ af 12 Kt. Guld-Skal. Hos Deres Juveler vilde den koste adskilligt over \$20.00.

Vi vil sende i Posten nævnte Opskrift frit, naar Deres Ordre for Ringen tillige med \$2.00 i M. O., Primærker eller Sedler modtages.

Send Deres Ordre, for Forsyningen er opbrutt.

Dette Tilbud gøres for en begrænset Tid for at avertere og indføre vore Varer.

Send i Dag, for Lejligheden gaar tabt.

T. C. MOSELEY
32 East 23rd Street, New York City.

FRIT Vi vil give store Præmier til Kvinder for Indsamling af Navne og for at sælge vore „Novelties“. Send Deres Navn i Dag efter vor nye Plan for stor Fortjeneste med lidet Arbejde. Skriv i Dag. Adresse: C. T. MOSELEY Premium Department 32 E. 23rd Street, New York City.

„Tilvirket paa Væ.“

De maa bruge Mayer „Honor Bilt“ Sto for at faa en position som deres Portier eller andre Fabrikater. De har Elegance og Holdbarhed og sidder godt ligesaa Væggelissen; de varer længe, holder sig godt, og ser nok ud lige til det sidste.

Mayer
HONORBILT
Sto for Mand

er fabriceret med stor Omhu af det allerbedste Materiale og af dygtige Arbejdere. De er naalidelige helt igennem. De har Mode, Skønhed og komfort ved at høre „Mayer Honorbilt Sto.“

Deres Handlene vil forjone Dem; hvis ikke saa skriv til os. Se efter Mayer Forretnings-Mærket paa Ca. 1 cm.

Vi fabricerer ogsaa: „Leading Lady Sto.“ „Martha Washington Comfort Sto.“ „Special Merit Skole Sto.“

E. Mayer Boot & Shoe Company
Milwaukee, Wis.